

A nyelv édes csodája

Xavier Lloveras

A nyelv édes csodája, melyet mohó fülemben
suttogva hajnali ajak dalolt;
a kiszáradt bőr, a szemöldök enyhe,
tömör íve a test, mely anyásan rám hajolt:
a bőr s ajak, a pillantás, a lélek,
a szem, amely figyel ránk, a nyelv, mely felmagasztal,
a test, amely elpusztít, úgy vigasztal,
még a halálon innen és túl az örömben,
mert az első csepp vértől a hajnal újraéled,
és a zöld lomb nyomában gyökér vöröse jön.
A szó csak hódolat, szellemi torna,
s játéka csak egy másik játék emléke tán?
Minden kép egy más kép emléke volna,
minden hely sír egy másik hely után?
Egy régi mondatot fed az újsütetű frázis,
s az írás mindig palimpszeszt vajon?
A rom, mit elfojt a kaján vadon,
életre kel, ha rám tör az ellenség, a láz is.
A nyelv: anyaméh, tavasz drága napja,
az első boldog méhet visszaadja.